

Hồi 25

Đường Luân kịch chiến Thiên La tứ phong.

Bị kẹt trong đường hầm không biết bao lâu, bây giờ được trở về với tự do thì trời đã tối.

Trên vòm trời xanh thẫm đầy sao có một vầng trăng tròn vành vạnh, tỏa ánh sáng bàng bạc khắp không gian, cảnh trí thật là xinh đẹp!

Hai người chạy thẳng một mạch, bất giác nghe sóng vỗ dào dạt, trước mặt mở ra một vùng bao la trời nước.

Gần bên bờ, có một chiếc thuyền to lớn, bên trên dựng ba chiếc cột buồm to tướng, trước mũi thuyền có đặt một chiếc đầu lâu khổng lồ, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Đường Luân giật mình vì chàng không ngờ mình lại phát giác chiếc thuyền Địa Ngục môn tại nơi đây.

Chàng nghĩ thầm:

- Hay là Đa tâm thánh kinh đã bị Thiên La giáo chủ, Kim Ngọc Kỳ Hương và Thất Hải Bá Vương lấy được? Bọn họ đổ thuyền nơi đây làm gì?

Trăm nghìn câu hỏi quay cuồng trong trí, chàng lại nghĩ đến sự lâm nguy của cha con Bích Cơ Ma Nữ.

Trần Như Phong cười ha hả:

- Ta biết sư phụ mi sẽ xuất hiện nơi đây, chốc nữa mi đừng vội ra mặt, hãy để lão ta sốt ruột...

Dứt lời, ông ta thấy Đường Luân trầm ngâm trả lời, vội cười híp mắt, vỗ vai chàng mà bảo:

- Thằng nhỏ... mi đang nghĩ gì?

Đường Luân ấp úng:

- Không... chẳng nghĩ gì...

Trần Như Phong cười tinh nghịch:

- Ta biết mi đang nghĩ đến người đẹp Bích Cơ.

Đường Luân hồ thẹn, đánh trống lảng:

- Sư thúc chớ đùa!

Trần Như Phong cười híp mắt, bảo thẳng vào mặt của Đường Luân:

- Nếu mi khôn, hãy thừa cơ hội này mà cướp lấy con Bích Cơ Ma Nữ, rồi cướp cả thanh Hỏa long thần kiếm... trong tay có báu kiếm, bên lưng có người đẹp thì còn thú vị nào bằng.

Đường Luân giật mình nói:

- Báu kiếm không thể cướp vì tôi hứa với Nga Mi Nữ sẽ trao thanh gươm này cho Mộ Dung Kim...

Câu nói chưa dứt, chợt Trần Như Phong cau mày nhìn thẳng về phía trước, vì ông ta đang bắt gặp một chiếc bóng người thoáng nhẹ qua.

Ông tự nói với mình:

- Trời... cố sao nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo lại đến...

Ông vỗ vai Đường Luân một cái thật mạnh, bảo rằng:

- Ngày xưa... ta có học món đòn phép của Trương Thiên Sư, có thể làm cho mi thỏa mãn những điều mi ước muốn...

Đường Luân ngơ ngác chẳng hiểu ý ông ta muốn nói gì, còn đang bần thần thì Trần Như Phong đưa tay trở về phía trước, nạt lên một tiếng nho nhỏ:

- Mi xem!

Đường Luân trông theo ngón tay của ông ta, bất giác cặp mắt của chàng sáng rực lên, nhún mình bay vù tới phía trước một cách thần tốc, không kịp nói một lời nào với Trần Như Phong.

Lão già họ Trần vượt chòm râu bạc của mình, buông ra mấy tiếng cười khoái trá, nhìn bóng dáng của Đường Luân đi nhanh về phía trước mà se sẽ ngâm:

*Yếu diệu thực nữ,
Quân tử háo cầu...*

*

* *

Thân hình của Đường Luân thoát tới như bay. Chân vừa chấm đất, chàng kêu lên hai tiếng nho nhỏ:

- Bích Cơ...

Thì ra, chàng vừa nhìn theo ngón tay trở của Trần Như Phong, phát giác bên cạnh rừng tùng có một người con gái đứng chấp tay ngửa cổ nhìn bóng trăng thanh.

Nghe Đường Luân gọi tên mình, Bích Cơ giật mình quay lại, và nàng tức tốc xử một thế Hồng diệp hí hoa, bay vù tới đón lấy Đường Luân. Nàng cũng thốt lên hai tiếng thanh tao yếu diệu:

- Đường Luân...

Thế rồi hai người ôm chầm lấy nhau. Bích Cơ rúc đầu vào ngực Đường Luân, mái tóc đen huyền của nàng như một áng mây bay ngang qua lồng ngực mạnh khỏe của chàng.

Lúc bấy giờ cánh tay Đường Luân đã xăn lên, để lộ ra những bắp thịt cuộn cuộn. Người đẹp nằm trong lòng chàng giữa cảnh trời cao đất rộng, dưới bóng trăng thanh huyền ảo, tạo thành một bức tranh tuyệt tác.

Lâu lắm, Bích Cơ mới khẽ ngẩng đầu dậy, thủ thỉ bên tai chàng:

- Vết thương của Đường công tử có đỡ hay chăng?

Đường Luân hỗn hển trả lời:

- Đã lành hẳn...

Hai người lại im lìm, đắm chìm trong những ý nghĩ mông lung. Thành linh Bích Cơ vùng dậy, xô mạnh Đường Luân ra mà bảo:

- Ta thù mi muôn đời, ghét mi tận xương tủy...

Nói rồi nghiêng răng kèn kẹt, bất thần tặng cho Đường Luân một cái tát tai nẩy lửa.

Không kịp đề phòng, Đường Luân lãnh lấy một tát tai, mắt hoa đầu váng. Chàng cả tiếng hỏi:

- Tại sao?

Bích Cơ hần học:

- Cứ hỏi thì biết.

Đường Luân ngơ ngác:

- Hỏi tôi?

Bích Cơ hậm hực:

- Chắc mi biết con Tần Lệ Quân?

Đường Luân gật đầu, Bích Cơ lại hần học hỏi:

- Nó đẹp lắm phải không? Lại vừa thông minh, ngây thơ hoạt bát, không chua cay đánh đá như ta, vì vậy mà chúng bay yêu nhau... phải không?

Đường Luân lắc đầu:

- Không bao giờ... vì tôi chẳng qua chỉ quen biết Tần Kiệt, do đó hiểu Lệ Quân là con của hắn. Tôi chỉ biết Tần Kiệt là một con người độc ác. Còn con gái của hắn như thế nào thật tôi không được rõ cho lắm.

Câu nói đầu dụ của Đường Luân làm cho Bích Cơ lạnh dịu cơn nóng giận. Nàng chớp nhanh cặp mắt bồ câu, mỉm cười hỏi Đường Luân:

- Vậy thì ta đã ngờ oan cho mi...

Đường Luân khấn khoản:

- Quả thật là oan uổng...

Bích Cơ vuốt lại mái tóc của nàng, chìa gò má mịn màng, trong trắng ra bảo Đường Luân:

- Ban nãy ta tát tay oan cho mi, bây giờ mi tát lại ta...

Nói rồi nhắm nghiền cặp mắt, sẵn sàng chờ đợi. Đứng trước gương mặt đẹp như ngọc của Bích Cơ Ma nữ và cặp mắt mơ màng diễm lệ của nàng, dầu cho một người độc ác đến đâu cũng không nỡ xuống tay ruồng rẫy...

Nhưng mà... Đường Luân lại ra tay...

Bất thành linh... chàng chồm tới, thò cánh tay tả ra, bằng một thế võ cực kỳ linh động khóa ngang eo lưng của nàng, rồi từ từ cúi xuống, đặt trên gò má mịn màng trong trắng kia một chiếc gò má kia một chiếc hôn nồng cháy...

Trần Như Phong đứng ngoài xa nhưng trông thấy rõ, ông ta liếm môi mình rồi cả tiếng kêu lên:

- Hay cho Đường Luân, không ngờ mi cũng có miếng đòn quái lạ này... Hiệp Nghĩa Tông muôn năm!

Bích Cơ giật mình đánh thót, xô phắt Đường Luân ra, vuốt lại mái tóc của mình, hổ thẹn hỏi:

- Ai đấy?

Đường Luân tươi cười trả lời:

- Đừng sợ... đó là sư thúc của tôi.

Dứt lời, Đường Luân lại vươn mình chồm tới, một lần nữa biểu diễn thế võ ngoạn mục ban nãy, nhưng lần này, Bích Cơ đã khôn ngoan lẩn trốn. Nàng hỏi:

- Ta có vị hôn phu, mi biết hay chẳng?

Đường Luân điềm đậm trả lời:

- Biết!

Bích Cơ sửng sốt, lại hỏi:

- Vậy mi định xử trí ra sao?

Đường Luân thở dài trả lời:

- Tôi sẽ yêu cầu lệnh tôn hủy bỏ hôn ước đó...

Bích Cơ thiếu não lắc đầu:

- Mi đừng đi cầu cạnh, sự sẽ bất thành...

Dứt lời, Bích Cơ lại nhảy tót vào lòng của Đường Luân, thủ thủ:

- Mộ Dung Ngọc và Mộ Dung Kim sẽ không dung thứ cho mi. Nếu mi may ra mà thắng được Mộ Dung Ngọc, cũng không làm sao hạ nổi Tây Phương Kiếm Thánh...

Đường Luân máu nóng bùng bùng, chàng định tỏ rõ lai lịch của mình ra, nhưng kịp thời trấn tĩnh tinh thần. Bích Cơ Ma Nữ lại thủ thủ bên tai:

- Thật ra... nếu chúng ta mà chung tình với nhau thì trở ngại đến thế nào cũng không đáng sợ...

Nói rồi, ngẩng đầu lên ban cho Đường Luân một nụ cười tươi thắm.

Đường Luân cảm kích không ngằn. Chàng những tưởng rằng Bích Cơ Ma Nữ tánh tình độc ác chua ngoa, nào ngờ nàng lại là một người thiếu nữ đa tình rất mực...

Hai người thủ thủ, trao đổi cùng nhau những câu ân tình thắm thiết, cơ hồ như quên lãng những sự việc chung quanh mà lâng lâng thoát tục.

Lúc bấy giờ, Trần Như Phong đã ngồi xếp bằng xuống, nhắm nghiền đôi mắt mà dưỡng thần chứ không dám trông thẳng vào cặp tình nhân đang dề mê ân ái.

Trăng tròn vành vạnh...

Gió thổi rì rào...

Cả ba người này thấy đều không ngờ rằng dưới khung cảnh nên thơ đó, ba bề bốn bên đã mai phục không biết bao nhiêu là kẻ cường thù đại địch, giương bấy đợi chờ...

Thình lình... một tràng tiếng trống kinh thiên động địa nổi lên...

Tiếp theo đó là một tiếng hú thật dài, chấn động cả đêm trường khuya khoắc.

Bích Cơ thất sắc kinh hoàng, còn Đường Luân thì đảo mắt nhìn quanh, tay hữu nắm chặt chuôi gươm Hỏa long thần kiếm, tay tả đỡ Bích Cơ, bình tĩnh chờ cơn biến động.

Trần Như Phong mở tròng cặp mắt dậy, liền xử một thế Thiết bản kiều, để cho thân hình bắn vọt lên một mỏm núi cao, ông ta đảo mắt nhìn quanh tứ phía.

Chợt nghe tiếng trống nổi lên ầm ĩ và dưới Địa Ngục môn đèn đuốc nổi lên sáng rực, nhiều chiếc đèn dài bắt lên tua tủa, và bọn hắc đạo tay cầm binh khí lũ lượt kéo lên.

Ba người đi đầu chính là Thiên La giáo chủ, Kim Ngọc Kỳ Hương và Thất Hải Bá Vương.

Thiên La Tứ phong lãnh đạo bọn giặc ồ ạt kéo lên, bao vây Bích Cơ và Đường Luân vào giữa.

Kim Ngọc Kỳ Hương ngấm nhìn Bích Cơ mà bảo:

- Thật là đẹp đôi vừa lứa. Đường kiếm khách độ rày chắc được mệnh giải?

Đường Luân lạnh nhạt trả lời:

- Nhờ phước của đảo chủ nên mặc dầu trải qua nhiều cơn nguy biến do đảo chủ ban cho mà vẫn thoát chết.

Kim Ngọc Kỳ Hương liếc sang Bích Cơ mắng một câu chua chát:

- Quả thật ngoài sự ước đoán của ta, mi mang lấy giòng máu tà tâm của giòng họ Kim, bây giờ lại đánh đối với Đường kiếm khách.

Bích Cơ Ma Nữ gào lên:

- Mi đừng ngậm máu phun người... Mi vừa già, vừa xấu, thật là đáng ghét...

Kim Ngọc Kỳ Hương vốn là một trang sắc nước hương trời, mấy mươi năm về trước, vốn là một người đẹp, danh tiếng lẫy lừng, lại khéo điểm trang nên vẻ đẹp của bà ta càng thêm lộng lẫy.

Nhưng bây giờ tuổi tác cao lớn, nhan sắc đang độ về chiều, vì vậy mà bà ta đại kỳ người khác chê bà ta vừa xấu, vừa già nữa.

Bích Cơ nói một câu trúng phóc tim đen của bà, làm cho Kim Ngọc Kỳ Hương nổi giận bưng bưng, gắt gỏng nói:

- Con quỷ nhỏ, mi ngỡ rằng nhan sắc của mi đẹp lắm ư. Chốc nữa ta sẽ dùng dao rạch nát mặt mi ra làm trăm mảnh...

Rồi bà ta quay đầu lại nói với Thiên La giáo chủ:

- Chốc nữa giáo chủ cử hành lễ lập giáo thăng đàn, có cần đến khỏa nữ để tế thiên?

Thiên La giáo chủ cười sang sảng, trả lời:

- Cần lắm, cần lắm...

Kim Ngọc Kỳ Hương lại đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Bích Cơ nói rằng:

- Con quỷ nhỏ này chính là con gái của Liên Hải Thiên. Giáo chủ có vừa mắt hay chẳng?

Thiên La giáo chủ ngấm nhìn Bích Cơ rồi buông ra một tràng cười sảng sặc. Bất thình lình ông ta vung ống tay áo ra làm hiệu, Thiên La Tứ Phong tức khắc nhất tề xuất động vù vù nhảy tới:

Đường Luân nạt:

- Coi chừng!

Bích Cơ Ma Nữ trả lời:

- Đừng sợ... cha ta thường nói võ học của nhà họ Liên là đại khắc tinh của Thiên La giáo chủ. Chính bản thân của hấn tấn công ta cũng chưa chắc đã toàn thắng!

Thiên La giáo chủ cả giận, truyền lệnh một lần nữa:

- Bắt nó!

Lệnh truyền vừa dứt, nhanh như một tia chớp Đông Phong lại tiếp tục nhảy vù tới, cất lên một tiếng hú vang lừng, trở ra một đòn như trời long đất lở, chiếu vào hông bên tả của Đường Luân.

Lần trước, Đường Luân đã từng giao chiến với Tứ Phong và mới chỉ trao đổi với nhau vài miếng đã thua một cách cay đắng vì vậy mà trong lòng còn rất uất ức.

Phen này công lực của Đường Luân đã tăng tiến, chàng có ý muốn thử thách chân thực lực của Tứ Phong nên vội vàng xoay mình trở bộ, tung ra một đòn Hoàn sơn đả hổ.

Nào ngờ thế võ sấm sét của chàng lại đánh vào khoảng không một cách trượt trên vì Đông Phong đã dùng một thân pháp quái dị để đảo mình nửa bộ, rồi lăn tròn sát đất trong chớp mắt, đã tránh thoát được một đường quyền kinh thiên động địa của Đường Luân.

Đường Luân chưa kịp ứng biến thì Đông Phong đã vùng dậy, thò bàn tay sắt thép ra chụp vào vai của Bích Cơ Ma Nữ.

Thế rồi... ba bề bốn bên gió dậy ào ào, Tây Phong và Nam Phong nhất tề xuất động, nhảy xổ tới trước mặt của Bích Cơ và tấn công dữ dội...

Vào giữa lúc đó thì Bắc Phong đã lẹ làng nhảy tới chiếm khoảng đất đứng sau lưng của Đường Luân, tung hai bàn chân lên trong một thế đá liên hoàn, tấn công vào hai huyệt Hậu bôi thân và Mệnh song môn.

Đường Luân nạt lên một tiếng, gươm ra khỏi vỏ, hào quang trỗi dậy. Chàng chuẩn bị liều chết để giải cứu cho Bích Cơ, nhưng một việc lạnh lùng lại xảy ra...

Trong cái chớp mắt, Bích Cơ Ma Nữ đã dùng một bộ pháp cực kỳ lạnh lẽ, lả lướt bay ra ngoài vòng chiến hơn hai trượng.

Vào giữa lúc đó, sau lưng Đường Luân cuồng phong trỗi dậy, hậu tâm chàng đang bị một sức ép nặng nề...

Đường Luân trong lòng nóng nảy, chàng cắn răng nhảy xổ về phía trước thêm một bước nữa để rồi gầm lên một tiếng. Không quay đầu trở lại, Đường Luân tung ra một đòn Kim cương khóa hải, chém ngược về phía sau, róc đúng vào gót chân của người đá lên...

Bích Cơ Ma Nữ buông ra mấy tiếng cười tinh nghịch. Bằng một động tác cực kỳ lạnh lẽ, nàng đưa tay lên rút chiếc trâm cài tóc của mình, miệng thét:

- Đỡ!

Dứt lời, nàng tung ra chiếc trâm cài tóc, phóng thẳng vào bả vai của Đông Phong...

Cùng trong một lúc, thân hình của nàng đảo mạnh một vòng, như một luồng gió thoảng. Bích Cơ nhảy xổ về phía Tây Phong và Nam Phong, thò tay lên tung ra hai đòn nảy lửa.

Đông Phong cất lên một tiếng hú vang lừng, uốn mình nhảy vút ra phía sau hơn ba trượng mới tránh thoát được chiếc trâm cài tóc.

Còn Tây Phong và Nam Phong bị tấn công bất thần, lãnh lấy hai đòn cay nghiệt để rồi loạng choạng lùi ra hai bước.

Phần Đường Luân thì đang trảm Bắc Phong bằng một đòn trí mạng, nhưng Bắc Phong buông ra một tiếng cười khinh thị, hai bàn chân của hắn thu phất trở về.

Thừa lúc Đường Luân không quay đầu trở lại, hắn thò bàn tay ra theo thế Cầm nã, xử một đòn Cầm long tróc, chớp lấy sống gươm thanh Hỏa long thần kiếm.

Thủ pháp của hắn nhanh như điện, thế võ lại cực kỳ mâu nhiệm, năm ngón tay sắt thép của hắn vừa chạm vào sóng kiếm, vang lên mấy tiếng rang rảng, ngón tay và ngón út tức tốc khép lại như một gọng kềm sắt thép, đoạn rút mạnh trở về...

Nào ngờ nội lực của Đường Luân lúc bấy giờ đã khác hơn khi xưa quá nhiều, hai người đồng nạt lên một tiếng, tung ra nội lực.

Bắc Phong vừa nghe thấy thân hình của đối phương vững vàng như một pho tượng sắt, sức kéo của ông ta như con thần lần đeo vào trụ đá, không hề làm xê dịch nổi đối phương, đồng thời máu huyết dưới đan điền của mình xốn xáo cả dậy, đem đến cho ông ta một cảm giác vô cùng khó chịu...

Ông ta than thầm, vội vàng buông năm ngón tay ra... Nào ngờ Đường Luân đã chớp lấy cơ hội nghìn vàng đó, xử một thế Thần kiếm trăm long, róc nhẹ một đường...

Bắc Phong thấy hào quang trổ dậy, thì năm ngón của mình đã bị róc đứt.

Bắc Phong rú lên một tiếng kinh hoàng, dùng tay tả nắm lấy bàn tay hữu dầm dìa những máu của mình rồi ngã ngửa trên mặt đất mà dãy dụa, trông thật là bi thảm.

Đông Phong vội vàng trờ tới, đỡ lấy Bắc Phong, còn Tây Phong và Nam Phong thì đồng cất lên hai tiếng hú, dậm nhảy tới tiếp tục tấn công.

- Khoan... con quỷ này dường như có học Bàng môn tả đạo. Chúng bây không phải là đối thủ của nó.

Rồi ông ta quay lại thét:

- Hãy lấy Đa tâm thánh kinh!

Đường Luân giật mình đánh thót, còn Bích Cơ Ma Nữ cũng lấy làm lạ hỏi:

(thiếu 4 trang)

... đưa sang Thiên La giáo chủ và thái độ của nàng cũng dần dần thay đổi.

Đường Luân thấy trong ánh mắt của nàng có sức hấp dẫn thật là mạnh mẽ. Nàng từ từ tiến về phía đối phương...

Còn Đường Luân thì đôi mắt trợn trừng, muốn đổ hào quang, hớp một hơi dài dưỡng khí rồi tay cầm thanh Hỏa long thần kiếm trong tay, sẵn sàng chuẩn bị tặng cho Thiên La giáo chủ một thế võ thôi sơn bạt đỉnh...

Kim Ngọc Kỳ Hương liếc nhìn, thoáng thấy trên vành môi của Bích Cơ Ma Nữ nổi lên một nụ cười quái gở trong lòng sức nhớ ra một điều quan trọng, vội vã nói rằng:

- Khoan...

Thiên La giáo chủ nghe tiếng "khoan" vội dừng phất chân lại, quay sang hỏi rằng:

- Kim đảo chủ có điều chi chỉ giáo?

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm một nụ cười thanh nhã trả lời:

Ngày hôm nay là ngày của Thiên La giáo khai tông lập giáo, giáo chủ là người đứng ra tế cáo với trời đất thì không nên giết người mà tay phải nhuộm máu.

Thiên La giáo chủ ngẩng đầu lên hỏi:

- Theo ý của đảo chủ, định xử trí với hai đứa này như thế nào?

Kim Ngọc Kỳ Hương liếc nhìn Bích Cơ rồi lại quay sang Thiên La giáo chủ, cười mà rằng:

- Theo thiển ý, giáo chủ hãy giao hai đứa này cho tôi định liệu!

Thiên La giáo chủ nghe Kim Ngọc Kỳ Hương nói một câu đột ngột, vội vàng cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ...

Kim Ngọc Kỳ Hương thông thả nói tiếp:

- Ý của tôi nghĩa là xin giáo chủ hãy ngồi một bên mà xem tôi thi triển một nghề riêng, để moi tim móc mật hai đứa bé này...

Bà ta quát cặp mắt căm hờn nhìn Bích Cơ mà nói:

- Ta sẽ dùng một phương pháp diệu huyền, khiến cho con quỷ nhỏ này tự động thoát y, để rồi khỏa thân mà bước lên dàn hỏa tự mình thiêu xác mình...

Đường Luân nạt:

- Câm mồm lại!

Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời bằng một nụ cười chua chát:

- Thằng bé kia đừng nóng nảy, chốc nữa thì mi tha hồ mà rửa mắt.

Đường Luân hậm hực;

- Một ngày kia, Thiên Độc môn sẽ báo mối thù này một cách xứng đáng...

Kim Ngọc Kỳ Hương nhướn cặp chân mày vòng nguyệt, nói một câu đầy mai mỉa:

- Người trẻ tuổi kia hãy còn chưa tỉnh cơn mê, Thiên Độc môn ngày nay không thuộc về họ Đường nữa...

Vừa nói, bà ta vừa khoác tay ra dấu, tức khắc có hai hàng tỳ nữ, hai tay khiêng một chiếc mâm to tướng, bên trên phủ một vuông lụa gấm, trên vuông lụa gấm đó chính là chiếc hồ lô màu đỏ của Thiên Độc môn.

Đường Luân giật mình, biết rằng Kim hồ lô đã lọt vào tay của Kim Ngọc Kỳ Hương bất giác mặt mày tái mét.

Thiên La giáo chủ nở một nụ cười sâu độc:

- Vậy bản giáo chủ sẵn sàng chờ đợi để thưởng thức tài bộ cao siêu của Kim đảo chủ.

Kim Ngọc Kỳ Hương điềm đạm trả lời:

- Vậy tôi xin hiến chút tài hèn...

Nói rồi thò tay vào túi, rút ra một ống tiêu bằng ngọc, chạm tro cực kỳ tinh vi khéo léo. Bà ta đặt ống tiêu ấy trên môi, rồi vừa cười một cách cực kỳ sâu độc. Vừa liếc mắt truyền thần với Bích Cơ Ma Nữ, rồi nhẹ nhàng thổi giọng...

Tiếng tiêu thanh tao lãnh lút, đồng vọng khắp không gian, nương theo chiều gió bay thấu chín tầng mây xanh.

Giọng tiêu lúc bổng lúc trầm, khi khoan khi nhặt, làm cho mọi người không biết bà ta sẽ thổi một ngón nghề gì.

Bích Cơ thở dài, rúc đầu vào lồng ngực của Đường Luân, nàng nói một câu bi thiết:

- Đường công tử ơi! E rằng chúng ta sẽ mất mạng trong tay của con quỷ già này.

Đường Luân hỏi với một vẻ không tin:

- Sao chúng ta lại thua dễ dàng đến thế?

Nép mình vào nách của Đường Luân, Bích Cơ trả lời nho nhỏ:

- Chắc chắn sẽ thua!

Nói rồi đảo mắt nhìn khắp bốn bề, đoạn dặn nho nhỏ:

- Chúng ta hãy tìm xem vòng vây có chỗ nào để hở, tìm cách phá vỡ mà ra...

Đường Luân khe khẽ gật đầu, đoạn quan sát khắp bốn bề, thấy thần sắc của mọi người thay đều cực kỳ khẩn trương. Bỗng thành linh Bích Cơ cảm thấy Đường Luân giật mình đánh thót, thì ra chàng vừa bắt gặp ngoài kia có muôn ngàn sinh vật, hình dáng như rắn đang động đậy...

Bọn hải đạo bấy giờ cũng đã phát giác nhưng chợt Kim Ngọc Kỳ Hương tắt ngang tiếng tiêu và nạt:

- Chúng bay chớ sợ, nó không cắn người nhà!

Quả thật dưới ánh sáng bập bùng, có vô số rắn độc đang lổn ngổn bò tới, làm cho cả thay đều kinh hoàng thất sắc.

Bích Cơ Ma Nữ rú lên một tiếng, rúc sát vào vách của Đường Luân và đàn rắn kia vẫn từ từ tiến tới.

Chỉ còn cách năm ba bước là chúng đến sát chân Bích Cơ. Đường Luân bế hổng ngang eo Bích Cơ, đỡ nàng lên khỏi đầu mình rồi vung lưỡi Hỏa long thần kiếm, róc ra một đường sát đất.

Ánh kiếm vừa lóe lên thì mấy mươi con rắn đi đầu thấy đều trúng gươm mà thác.

Kim Ngọc Kỳ Hương hậm hực nói rằng:

- Mi chớ vội mừng, đàn rắn của ta hằng hà sa số, mi giết suốt đời chưa hết, thôi hãy nhắm mắt mà chịu chết, đừng trách ta cay độc.

Đường Luân nghe nói, nhướng mắt nhìn phía xa xa, quả thật thấy rắn độc bò giăng mắc tứ phương, không biết làm sao đếm cho xiết. Ngoài ra còn vô số loại rít, bò cạp và các loại côn trùng có chất độc khác, quả thật đúng với câu "hằng hà sa số"...

Tiếng tiêu của Kim Ngọc Kỳ Hương càng lúc càng nghe thanh tao, lãnh lút. Tiết tấu từ chỗ khoan thai, lần lần đổi sang gấp rút...

Đàn rắn độc dường như bị thôi miên, mặc dầu ánh gươm của Đường Luân loang loáng, xé gió vì vèo, giết không biết bao nhiêu, nhưng bọn chúng vẫn cứ vươn mình chồm tới. Con này ngã gục thì con khác lại tiến lên...

Đường Luân mồ hôi vã ra như tắm, chàng đã biểu diễn hết một trăm lẻ tám đường gươm lợi hại mà vẫn không sao ngăn chặn được làn sóng rắn độc.

Giữa lúc nguy nan, chợt Bích Cơ thò tay lên mái tóc của mình, rút cây trâm cài tóc ra, bất thành linh ném vù về phía Kim Ngọc Kỳ Hương.

Nhưng Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn trầm tĩnh, gác ống tiêu qua vành môi tươi thắm của mình mà trối lên những âm thanh dịu dặt.

Bà ta chỉ khẽ lách mình là tránh thoát được mũi trâm cài tóc bằng bạch ngọc của Bích Cơ. Bị một luồng sức mạnh đẩy dạt sang một bên, món ám khí đó bay tà tà về phía Thiên La giáo chủ.

Thiên La giáo chủ mỉm cười, rũ ống tay áo thu phất chiếc trâm cài tóc bằng bạch ngọc của Bích Cơ.

Đường Luân bị nằm trong vòng nguy biến, cái chết chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, chàng ngửa mặt lên trời, cất lên một tiếng náo nùng bi thiết...

Tiếng hú vang vang, đồng dội khắp bốn bề. Đó là ám hiệu chàng tung ra để cầu cứu với Trần Như Phong.

Nhưng bóng dáng của lão già họ Trần lúc bấy giờ không biết trốn lánh ở phương nào mà biến biệt tăm hơi, không nghe ứng tiếng trả lời.

Bích Cơ trông thấy làn sóng rần động càng ngày càng tràn tới sát chân của Đường Luân, sợ hãi quá nàng rú lên:

- Đường công tử... hãy giết tôi trước đi!

--- o O o ---